

Sygnatura akt IC 397/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 05-06-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Monika Skibińska

Protokolant:Anna Marczak

po rozpoznaniu w dniu 22.05.2013r. we W.

sprawy z powództwa R. L.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

- o zapłatę i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda R. L. kwotę 6000 zł

(sześć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 20.03.2012r. do dnia

zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda R. L. kwotę 1717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej (...) S.A.z siedzibą w W.aby uiściła na rzecz S. P.– Sądu Rejonowego dla (...)kwotę 952,30 zł tytułem brakującej zaliczki na wynagrodzenie biegłych, od której powód był zwolniony.

Sygn. akt IC 397 / 12

UZASADNIENIE

Powód R. L. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie będące następstwem zdarzenia z dnia 25 października 2011 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, tj. 20 marca 2012 r. do dnia zapłaty, a nadto ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 25 października 2011 r. we W. na ul. (...) doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego poszkodowany został powód. Sprawcą zdarzenia była P. P., która, kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...), nie udzieliła mu pierwszeństwa jako pieszemu, w następstwie czego został on potrącony, doznając obrażeń ciała w postaci urazu kręgosłupa szyjnego oraz stłuczenia stopy prawej. Po wypadku zgłosił się do ambulatorium chirurgicznego, a następnie podjął dalsze leczenie w (...) -ach. Poddany został rehabilitacji. U powoda utrzymują się bóle i zawroty głowy, bóle karku oraz bóle stłuczonej stopy, utrudniające powodowi swobodne przemieszczanie się. Bóle wzmagają się przy zmianach pogodowych. W związku z powyższym powód nie jest w stanie normalnie funkcjonować. Wykonywanie podstawowych czynności życia codziennego wiąże się z bólem i cierpieniem. Bóle powodują nerwowość i rozdrażnienie. Pismem z dnia 25 listopada 2011 r. pełnomocnik powoda zgłosił szkodę pozwanemu. Pismem z dnia 5 grudnia 2011 r. powód potwierdził przyjęcie zgłoszenia szkody. Decyzją z dnia 11 stycznia

2012 r. pozwana przyznała powodowi kwotę 2.200 zł tytułem zadośćuczynienia. Pismem z dnia 23 stycznia 2012 r. pełnomocnik powoda wezwał do zapłaty dalszej części zadośćuczynienia. Strona pozwana tej wypłaty odmówiła.

Powód podniósł, że przyznana kwota jest niewspółmiernie niska do doznanej szkody i nie jest sumą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej.

Uzasadniając powyższe przyznał, że sprawcy wypadku z dnia 25 października 2011 r., w którym poszkodowany został powód, była u niego objęta ochroną ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazał, że P. P., kierując autem, najechała na stopę powoda. Zaprzecza jednak, jakoby w wyniku w/w zdarzenia powód doznał urazu kręgosłupa szyjnego. Wskazał, że bezpośrednio po wypadku powód nie zgłaszał w placówkach medycznych, iż w czasie wypadku doznał urazu głowy, a podawał jedynie stłuczenie stopy. W dokumentacji ambulatoryjnej, sporządzonej bezpośrednio po wypadku, znajdują się zatem informacje potwierdzające wyłącznie stłuczenie dużego palca stopy. Biorąc to pod uwagę pozwany przyjął co do zasady odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki wypadku i wypłacił na rzecz powoda kwotę 2.200 zł tytułem zadośćuczynienia, co, jego zdaniem, wyczerpuje roszczenia powoda z tytułu negatywnych następstw wypadku. Strona pozwana podniosła ponadto, że powód w żaden sposób nie uzasadnił żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki przedmiotowego wypadku na przyszłość.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 25 października 2011 r. we W. na ul. (...) na przystanku tramwajowym doszło do wypadku drogowego. Sprawca zdarzenia P. P., kierując samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...), nie udzieliła pierwszeństwa pieszemu R. L. – powodowi – w chwili, gdy wszedł z chodnika na jezdnię, chcąc dostać się do tramwaju. Pojazd przejechał po jego prawej stopie, w następstwie czego powód upadł na wznak i uderzył szyją oraz tyłem głowy o krawężnik. Powód nie stracił przytomności, był jednak oszołomiony. Świadkiem zdarzenia była matka powoda – Z. L..

Dowód :

- **zaświadczenie WR K. W. z 3 listopada 2011 r., k. 10;**
- **opinia biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej i neurologii, k. 148-153;**
- **zeznania świadka Z. L. k. 185**
- **przesłuchanie powoda k. 185**

W dniu zdarzenia P. P. była objęta ochroną ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych (nr polisy (...)).

(bezsporne)

W dniu wypadku w dniu 25 października 2011 r. powód zgłosił się do Ambulatorium Chirurgicznego Pogotowia, gdzie wykonano badanie rtg stopy prawej, nie stwierdzając objawów złamania. Palec opatrzone. Na pogotowie oraz do domu zawiózł go ojciec sprawcy wypadku. W dniu 22 listopada 2011 r. przeprowadzono rtg kręgosłupa szyjnego, które wykazało zmiany zwyrodnieniowe, odcinkowo zaawansowane i dyskopatię C4-C7. W badaniu rtg odcinka lędźwiowego kręgosłupa z dnia 29 listopada 2011 r. wykazano nieurazowe zmiany pod postacią rozległej i przewlekłej dyskopatii na poziomach od L2 do L5 oraz zmiany wytwórcze na krawędziach trzonów kręgowych z objawem B. na wyrostkach kolczystych kręgow, jako objaw wieloletnich przeciążeń. Następnie powód podjął dalsze leczenie w (...)we W. oraz (...)P. C.(...)I. M. we W.. Powód poddany został zabiegom rehabilitacyjnym kręgosłupa szyjnego – pobierał laser, masa ręczny, krioterapię i T.. Zabiegi przyniosły poprawę. W dniu 14 stycznia 2012 r. powód korzystał z pomocy pogotowia

ratunkowego z powodu wystąpienia w przeddzień samoistnych bólów i krwaka stopy prawej. W rtg stwierdzono płaskostopie, bez złamania. W styczniu 2012 r. ból w stopie się wzmógł. Pojawił się krwiak. Wzmogły się trudności w chodzeniu. W dniu 24 stycznia 2012 r. korzystał z porady w Poradni (...)we W.z powodu krwaka stopy prawej. W dniu 18 stycznia 2012 r. wykonano badanie (...)głowy powoda, które, poza cechami zaników korowych płatów potylicznych i mózdzku, nie wykazało innych zmian, w szczególności pourazowych. Badanie EEG z dnia 9 stycznia 2012 r. wykazało zapis prawidłowy, bez czynności napadowej.

W związku z bólem stopy powodowi zalecano oszczędzanie stopy (ograniczenie chodzenia, trzymanie w czasie siedzenia nogi w górze) oraz smarowanie jej V..

Powód nie korzysta regularnie z pomocy neurologa. Powód choruje na epilepsję. Leki na epilepsję otrzymuje od lekarza pierwszego kontaktu.

Dowód :

- ***karta informacyjna A. C. we W.z dnia 25 października 2011 r., k. 11;***
- ***skierowanie do poradni neurologicznej (...) z dnia 18 listopada 2011 r., k. 12;***
- ***skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne (...)P. C. (...)Instytut Medyczny we W.z dnia 21 listopada 2011 r., 13, 47;***
- ***wyniki badania radiologicznego Zakład (...) we W. z dnia 29 listopada 2011 r., k. 14, 49;***
- ***zaświadczenie potwierdzające wykonanie zabiegów fizjoterapeutycznych P. C.(...)I. M. we W.2 stycznia 2012 r., k. 15;***
- ***karta informacyjna A. C. we W.z dnia 14 stycznia 2012 r., k. 16***
- ***wywiad lekarski P. C.(...)I. M. we W.z dnia 24 stycznia 2012 r., k. 17;***
- ***zaświadczenie o stanie zdrowia (...) z dnia 3 lutego 2012 r., k. 18;***
- ***skierowanie do pracowni rentgenodiagnostyki, k. 19;***
- ***karta zabiegów rehabilitacyjnych i fizykoterapii od dnia 2 stycznia 2012 r. do dnia 16 stycznia 2012 r., k. 20;***
- ***opinia biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej i neurologii, k. 148-153;***
- ***przesłuchanie powoda k. 185.***

Pismem z dnia 25 listopada 2011 r. pełnomocnik powoda zgłosił szkodę stronie pozwanej. Pismem z dnia 5 grudnia 2011 r. powód potwierdził przyjęcie zgłoszenia szkody. Pismem z dnia 5 grudnia 2011 r. pełnomocnik powoda uzupełnił dokumentację medyczną. Decyzją z dnia 11 stycznia 2012 r. strona pozwana przyznała powodowi kwotę 2.200 zł tytułem zadośćuczynienia, stwierdzając w nim m.in. iż ustaliła, że powód nie wymagał opieki osób trzecich. Pismem z dnia 23 stycznia 2012 r. pełnomocnik powoda wezwał do zapłaty dalszej części zadośćuczynienia. Pismem z dnia 30 stycznia 2012 r. pełnomocnik powoda uzupełnił dokumentację medyczną. Pismem z dnia 7 lutego 2012 r. pełnomocnik powoda ponownie uzupełnił dokumentację medyczną. Strona pozwana odmówiła wypłaty dalszej kwoty zadośćuczynienia.

Dowód :

- ***pismo pełnomocnika powoda z dnia 25 stycznia 2011 r. – zgłoszenie szkody, k. 22-24;***

- **pismo pozwanego z dnia 5 grudnia 2011 r. – potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody, k. 25;**
- **pismo pełnomocnika powoda z dnia 5 grudnia 2011 r. – uzupełnienie dokumentacji medycznej, k. 27-28;**
- **decyzja pozwanego z dnia 11 stycznia 2012 r., k. 29;**
- **pismo pełnomocnika powoda z dnia 23 stycznia 2012 r. – wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania, k. 31-33;**
- **pismo pełnomocnika powoda z dnia 30 stycznia 2012 r. – uzupełnienie dokumentacji medycznej wraz z potwierdzeniem nadania, k.34;**
- **pismo pełnomocnika powoda z dnia 7 lutego 2012 r. – uzupełnienie dokumentacji medycznej, k.35.**

* * *

R. L. ma lat 55. Z wykształcenia jest technikiem ekonomistą. Mieszka z blisko 80-letnią matką. Z uwagi na to, że choruje na epilepsję, na którą jest leczony od 12 roku życia, jest na rencie.

Napady epilepsji początkowo występowały u powoda z częstotliwością raz w miesiącu, potem raz na pół roku, a po wypadku znowu częściej. Nadto u powoda występują zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego z wielopoziomową dyskopatią C4-C7 i L2-L5.

Doznane na skutek wypadku stłuczenie okolicy potylicznej głowy bez utraty przytomności oraz uraz bezwładnościowy kręgosłupa szyjnego bez objawów uszkodzenia aparatu torebkowo-więzadłowego, bez objawów korzeniowych i bez ograniczenia ruchów rotacyjnych głowy – pozostały bez następstw neurologicznych czy ortopedycznych.

Na skutek przedmiotowego wypadku u powoda występuje natomiast znaczne zniekształcenie pourazowe stawu palczkowo-śródstoopnego palucha prawego z zespołem bólowym i ograniczeniem zakresu ruchów tego palca. Trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 5 %. Od czasu wypadku powód odczuwa ból stopy prawej. Powód nieznacznie utyka na prawą stopę i nie jest w stanie wykonać klęku na nodze prawej z powodu bólu palucha.

Tuż po urazie powód przez dwa tygodnie nie wychodził z domu. Odczuwał ból stopy i utykał. Wymagał opieki osób trzecich przez około 3 tygodni, nie dłużej niż 2 godziny dziennie, co związane było z dolegliwościami bólowymi stopy tuż po urazie, znacznie utrudniającymi mu poruszanie. Powodowi pomagała matka. Powód wymagał wówczas pomocy przy takich czynnościach jako zakupy, przygotowanie posiłku, ubieranie, mycie (wejście do wanny).

Obecnie powód odczuwa dolegliwości bólowe stopy. Rokowania na przyszłość w związku z przebyłym urazem stopy są dobre, nie są spodziewane odległe powikłania przebytego urazu palucha.

Przed wypadkiem z dnia 25 października 2011 r. powód uczestniczył w pracach domowych. W weekendy jeździł do domku letniskowego w S., gdzie wraz z matką zajmował się ogrodem, w tym kopaniem, koszeniem. Wraz z kolegami organizował tam też wycieczki piesze i rowerowe. Chodził też na basen oraz – trzy razy dziennie – na spacer z psem. Powód nie miał problemów ze snem.

Po wypadku powód nie wykonuje czynności domowych. Ograniczył życie towarzyskie. Z uwagi na ból stopy zrezygnował z wycieczek, rower sprzedał. Ze znajomymi spotyka się rzadko. Ograniczył też prace w ogrodzie – wykonuje lekkie prace, nie wymagające długiego stania. Nadal chodzi na spacer z psem (pół godziny trzy razy dziennie), jednak psa spuszcza ze smyczy. Powód więcej czasu spędza przed komputerem i telewizorem.

Ma problemy ze snem. Długo nie może zasnąć, budzi się w nocy. Odczuwa lęki przy przechodzeniu przez ulice (staje 2 metry od krawężnika, kryje się za słupami).

Dowód :

- ***opinia biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej i neurologii, k. 148-153;***
- ***zeznania świadka Z. L. k. 185***
- ***przesłuchanie powoda k. 185***

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

Bezsporne było w sprawie, że strona pozwana odpowiada z tytułu umowy OC sprawcy zdarzenia z dnia 25 października 2011 r.

Spór między stronami w toku postępowania koncentrował się zatem na wysokości zadośćuczynienia żądanego przez powoda, w szczególności stanowiącego sumę odpowiednią w stosunku do doznanej krzywdy, która to kwota, zdaniem strony pozwanej, odnośnie występujących u powoda dolegliwości, była zawyżona, przy czym strona pozwana zarzucała brak związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem a częścią podawanych przez powoda cierpień.

Ponadto strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa w zakresie ustalenia odpowiedzialności za skutki wypadku na przyszłość.

Ocenie Sądu podlegała zatem okoliczność czy przyznane powodowi przez stronę pozwaną zadośćuczynienie w kwocie 2.200 zł odpowiadało rozmiarowi doznanej krzywdy, sam rozmiar owej krzywdy, a ponadto, czy żądanie ustalenia odpowiedzialności na przyszłość było zasadne.

Powód stał na stanowisku, że rozmiar doznanej przez niego krzywdy obejmującej cierpienia doznane w wyniku urazu, będącego skutkiem stłuczenia okolicy potylicznej głowy, skręcenia kręgosłupa szyjnego oraz urazu stopy prawej uzasadnia dopłatę kwoty 6.000 zł do zadośćuczynienia, a kwota 2.200 zł jest znacznie zaniżona.

W oparciu o treść art. 445 § 1 k.c., wedle którego sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd uznał, że rozmiar doznanej przez powoda krzywdy uzasadnia żądaną przez nią kwotę. Zadośćuczynienie stanowi formę rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej, tj. krzywdy rozumianej jako ujemne przeżycia związane z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi pokrzywdzonego.

Strona pozwana nie kwestionowała ustaleń biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej i neurologii.

W związku z tym Sąd dokonując ustaleń w zakresie rozmiarów krzywdy doznanej przez powoda oparł się na tejsze opinii, jak również na złożonej do akt sprawy dokumentów, których moc dowodowa nie została skutecznie zakwestionowana w toku procesu. Posiłkowo, w zakresie, w jakim korespondowały z w/w dowodami, Sąd oparł się na dowodzie z zeznań świadka Z. L. oraz przesłuchania powoda. Sąd nie dał wiary natomiast przedłożonej przez powoda opinii psychologicznej, która, jako opinia prywatna, winna być traktowana jako stanowisko w sprawie (twierdzenia) strony powodowej. Dodatkowo wypada zauważyć, że została ona oparta o ustalenia faktyczne odmienne, niż poczynione w przedmiotowej sprawie.

Strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego nie ustaliła jaki uszczerbek na zdrowiu odniósł powód. Z tych względów Sąd dopuścił dowód opinię biegłych sądowych na okoliczność stwierdzenia urazów doznanych przez powoda w wyniku wypadku w dniu 25 października 2011 r., ustalenia procentowego uszczerbku na zdrowiu powoda na skutek

tych urazów, rokowań na przyszłość co do jego stanu zdrowia oraz czy powód po wypadku wymaga opieki osób trzecich.

Zgodnie z utrwaloną praktyką orzeczniczą wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być przede wszystkim uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Nie jest prawidłowe stosowanie automatyzmu w ustalaniu wielkości zadośćuczynienia w zależności od stopnia utraty zdrowia. Zarazem zaznaczyć należy, iż procentowo określony uszczerbek służy jedynie jako pomocniczy środek ustalania odpowiedniego zadośćuczynienia. Należne zaś poszkodowanemu zadośćuczynienie nie może być mechanicznie mierzone przy zastosowaniu stwierdzonego procentowo uszczerbku na zdrowiu (Wyr. SN z dn. 05.10.2005 r., (...), M.P. Pr (...)(...)).

Jak podkreśla się w orzecznictwie, przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę (art. 445§1 k.c.) należy uwzględniać przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (Wyr. SN z dn. 10.06.1999 r., (...), OSNAP (...)). Godzi się zauważyć, że pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445§1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny; wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty sumy symbolicznej, czy też określonej sztywnymi regułami, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość (Wyr. SN z dn. 28.09.2001 r., (...), LEX (...)). Zadośćuczynienie winno uwzględniać doznana krzywdę poszkodowanego, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi. Pamiętać należy, iż zadośćuczynienie nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie cierpień. Przy ocenie więc „odpowiedniej sumy” należy brać pod uwagę wszelkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy (Wyr. SN z dn. 03.02.2000 r., I(...), LEX nr (...)). Krzywdą w rozumieniu art. 445 k.c. będzie z reguły trwałe kalectwo poszkodowanego powodujące cierpienie fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego.

Z treści opinii biegłych wynika, że na skutek wypadku powód doznał stłuczenie okolicy potylicznej głowy (bez utraty przytomności), urazu bezwładnościowego kręgosłupa (bez objawów uszkodzenia aparatu torebkowo-więzadłowego, bez objawów korzeniowych i bez ograniczenia ruchów rotacyjnych głowy) oraz stłuczenia palucha, przy czym urazy kręgosłupa oraz głowy pozostały bez następstw neurologicznych czy ortopedycznych.

Biegli sędziowie zwrócili uwagę, że na pogotowiu w dniu wypadku wykonano zdjęcie palucha stopy prawej, nie wykonano natomiast rtg głowy czy kręgosłupa szyjnego, należy więc sądzić, że powód nie zgłaszał dolegliwości bólowych tych miejsc. Podali ponadto, że występujące u powoda zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa związane są z naturalnym procesem starzenia się organizmu. Wskazali, że wystąpienie po upadkach dolegliwości bólowych kręgosłupa u osoby z obecnością zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych jest traktowane w medycynie jako spowodowane schorzeniem samoistnym a nie urazem. Nie stwierdzili ponadto nasilenia się po wypadku ataków epileptycznych. Sąd przyjął zatem w ślad za omawianą opinią biegłych, że podawane przez powoda dolegliwości ze strony głowy oraz kręgosłupa nie miały zatem związku z przedmiotowym wypadkiem.

Wedle opinii biegłych na skutek przedmiotowego wypadku u powoda występuje natomiast znaczne zniekształcenie pourazowe stawu palczkowo-śródstoopnego palucha prawego z zespołem bólowym i ograniczeniem zakresu ruchów tego palca. W związku z tym biegli ocenili, że trwałe uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 5 %. Powód nieznacznie utyka na prawą stopę i nie jest w stanie wykonać klęku na nodze prawej z powodu bólu palucha. Tuż po urazie powód wymagał opieki osób trzecich przez około 3 tygodni, nie dłużej niż 2 godziny dziennie, co związane było z dolegliwościami bólowymi stopy, znacznie utrudniającymi poruszanie się. Powód wymagał wówczas pomocy przy takich czynnościach jako zakupy czy przygotowanie posiłku.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało ponadto, że powód przed wypadkiem uczestniczył w prowadzeniu gospodarstwa domowego, prowadził życie towarzyskie, jeździł do swojego letniskowego domu w S. gdzie zajmował się ogrodem i wraz z kolegami urządzał wycieczki piesze i rowerowe. Chodził też na basen i na spacer z psem. Przez dwa tygodnie po wypadku był unieruchomiony w domu i korzystał (a przy pewnych czynnościach życia codziennego jak zakupy – do dziś korzysta) z pomocy 80-letniej matki. Powód musiał zrezygnować z wycieczek, pływania i ograniczyć prace w ogrodzie. Skutki wypadku zatem mają niewątpliwie wpływ na obecną kondycję fizyczną powoda. Ponadto odczuwane przez niego dolegliwości, związane z wypadkiem, powodujący m.in. zaburzenia snu oraz stres, związane z przechodzeniem przez jezdnię, stanowiły dla powoda dodatkowy dyskomfort psychiczny.

Te wszystkie okoliczności, a to 5 % uszczerbek na zdrowiu powoda ustalony w oparciu o treść opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej oraz neurologii, a także dolegliwości bólowe, stres, negatywny wpływ wypadku na życie codzienne powoda, Sąd brał pod uwagę przy ocenie rozmiaru doznanej przez niego krzywdy. Mając na względzie powyższe Sąd doszedł zatem do przekonania, że żądana przez powoda kwota dopłaty do zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie jest kwotą wygórowaną, lecz odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c., nawet jeśli skutki wypadku nie obejmują wszystkich zgłaszanych przez powoda dolegliwości.

W ocenie Sądu kwota 8.200 zł (2.200 zł wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego + 6.000 zł objęte żądaniem pozwu) w pełni odpowiada rozmiarowi doznanej przez powoda krzywdy, tj. stopniowi cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywności, czasowi trwania oraz nieodwracalności następstw wypadku w postaci trwałego uszczerbku na zdrowiu. Oczywiście jest, że doznany uraz wpłynął na życie powoda zarówno bezpośrednio po wypadku, kiedy dolegliwości bólowe były najintensywniejsze, jak i później.

Wobec powyższego Sąd zasądził jak w pkt I sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W toku postępowania likwidacyjnego powód wezwał stronę pozwaną o dopłatę żądanych kwot pismem z dnia 23 stycznia 2012 r. należy zatem stwierdzić, że żądanie zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu, tj. 20 marca 2012 r. znajduje oparcie w art. 481 § 1 kc i art. 14 ust. 1 ww ustawy i jest uzasadnione (pkt I sentencji wyroku).

Powód wnosił ponadto o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej za przyszłe skutki wypadku (art. 189 k.p.c.). Za dopuszczalnością wytoczenia powództwa o ustalenie odpowiedzialności za szkody mogące powstać w przyszłości z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia opowiedział się S. N. w uchwale z dnia 17 kwietnia 1970 r. ((...), (...); por także wyrok SN z dnia 29 października 1999 r., (...), (...)). W wyroku z dnia 22 czerwca 1978 r. (sygn. akt (...)) S. N. stwierdził natomiast, że do ustalenia obowiązku wynagrodzenia szkód przyszłych nie jest konieczna pewność powstania dalszych szkód w przyszłości, lecz wystarcza stwierdzenie prawdopodobieństwa, że aktualny stan zdrowia poszkodowanego nie ujawnia jeszcze wszystkich skutków uszkodzenia ciała.

Sąd miał tu na uwadze ustalenia biegłych sądowych, którzy stwierdzili, że rokowania na przyszłość w związku z przebyłym urazem stopy są dobre i nie są spodziewane odległe powikłania przebytego urazu palucha. Z uwagi na to powyższe oraz na fakt, iż powód nie wykazał wystąpienia przesłanek, uzasadniających ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość, Sąd uznał jego żądanie w tym zakresie za nieuzasadnione i w pkt II sentencji wyroku je oddalił.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie II i III sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony – koszty procesu.

Strona powodowa poniosła koszty w łącznej kwocie 1.717 zł (300 zł tytułem opłaty sądowej, 1.200 tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictw, 200 zł tytułem zaliczki na poczet opinii biegłych).

Ponadto brakujące koszty należne S. P. wyniosły 873,94 zł. Z tych względów Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 kpc zasądził w punkcie IV sentencji wyroku od strony pozwanej na rzecz S. P. brakujące koszty sądowe w kwocie 952,30 zł tytułem pozostałych kosztów opinii biegłych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji.